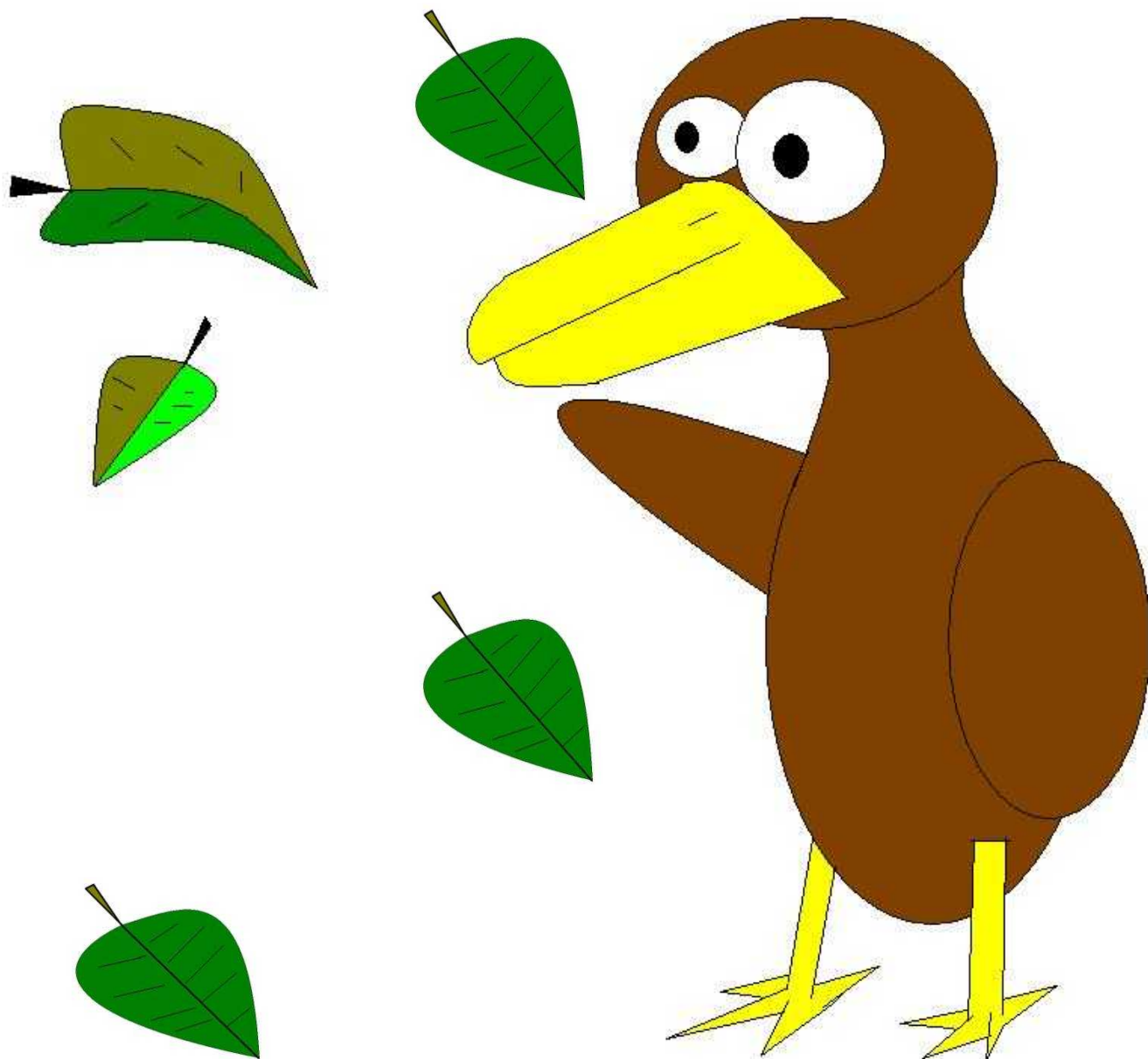

EMÍLEK

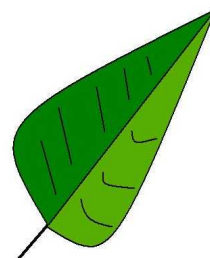
Občasník ZŠ Emila Zátopka

3/2009

Obsah

NEJNEZNAMĚJŠÍ ZVÍŘE MEZI
ŠKOLY

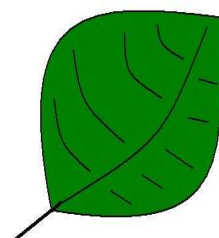
ŽÁKY

Taneční sen

Stmívání

HRY

Na útěku

Stonožkový koncert

LEGO aneb příběh kostiček

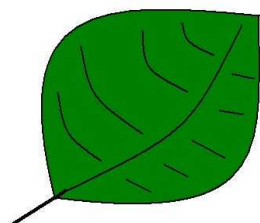
Nové dopravní hřiště v Kopřivnici

Prevence kriminality

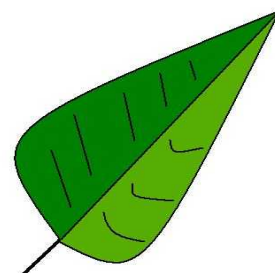
Co se může stát na DISKOTÉCE

Druhá šance

Nebezpečný flirt

Reality show kolem nás

Zdravím!

To nám to hezky ubíhá, že? Před chvílí jste si poprvé po dvou měsících nasazovali aktovky a ono ejhle, už je listopad. Kdyby šel vrátit čas, tak bych si určitě přivolal prázdniny. Společně se ale vrátíme do doby první světové války a nahlédneme do života žen. V minulosti ještě chvíli zůstaneme, sice budeme v příběhu na útěku, ale nebojte se, všechno dobře dopadne.

Hop! A jsme zpátky. Obujte si botky a půjdeme si hrát na nové dopravní hřiště. Ne však dlouho, za chvíli se bude stmívat. A o Stmívání si přečtete i v jednom z článků. Bude to sice trochu z jiného soudku, ale je to hodně zajímavé. Pak se opět rozední a my se společně protancujeme do taneční skupiny Dream. Doufám, že se vám z toho tančení nezamotají nohy, stonožce by se zamotaly určitě. To se ale nesmí stát, když figuruje v nadaci Na vlastních nohou. Co to je? Dozvíte se od paní učitelky Zamiškové.

u zvířátek ještě chvíli zůstaneme. Víte, kdo je to rosomák? Ne? My v redakci jsme to taky nejdříve nevěděli, ale už to všichni víme. Pokud vás nějaké neznámé zvíře nezajímá, přečtete si třeba o legu, anebo se ponořte do tajů počítačové hry.

Znáte nějakou reality show? Je jich tolik, že ani já si teď nevzpomenu na všechny. Nebudeme si však povídat jen o televizních soutěžích, ale taky se podíváme, jak dopadlo natáčení „preventivních příběhů“, které psaly holky z naší školky. Myslím, že je toho na vás více než dost. Povinností je se rozloučit, ale neloučím se na dlouho. Těším se v dalším čísle.

Váš Emílek

NEJNEZNAMĚJŠÍ ZVÍŘE MEZI ŽÁKY ŠKOLY

Určitě jste někdy viděli film ze série X-Men nebo jste již toto slovo slyšeli. A málokdo ví, že toto anglické slovo znamená v češtině ROSOMÁK. A právě o něm je tento článek.

Rosomák (*Gulo gulo*) je klasifikován jako zranitelný druh lasicovitých šelem. Je uveden v seznamu přísně chráněných druhů. Vzhledem připomíná menšího medvěda s dlouhým ocasem. Má dlouhou hustou srst. Jedná se o všežravce, avšak upřednostňuje stravu masitou. Je aktivní po celý rok a denně překonává vzdálenost až 50 km. Samici se rodí 2-3 mláďata, která jsou kojena 8-10 týdnů.

Rosomák je obecně ohrožený a celkově je i chováním velmi agresivní. Při pocitu, že je ohrožen, bezhlavě útočí. Dokonce si troufne i na soba. Kdyby náhodou utekl ze zoo, raději nechodte ven.

PS: Stejně si vás najde. (hihi)

Základní údaje: hmotnost 8 až 14 kg, délka 65-105 cm, ocas 17-26 cm, rychlost téměř 50 km/h, délka života 13 a více let.

Spoustu informací o tomhle zvířátku zjistíte na internetu, konkrétně na www.priroda.cz

Malý kvíz pro vás (a snad vám vyjde i tajenka):

Jak se chová rosomák? _ _ _ _ _

Na jaké zvíře si rosomák troufne? _ _ _ _ _

Která část rosomákovy těla je delšího rozsahu? _ _ _ _ _

Srst rosomáka je hustá a ...? _ _ _ _ _

Vzhledem připomíná menšího ...? _ _ _ _ _

Rosomák je jako živočišný druh ... _ _ _ _ _

Jakou vzdálenost překonává rosomák? _ _ _ _ _

Správné odpovědi: agresivně, na soba, ocas, dlouhá, medvěda, chráněný, 50 km,

Taneční sen

Mnozí z našich čtenářů znají skupinu Dream, ale víte o ní opravdu všechno? A někteří nevědí ani to minimum a to, že vůbec nějaká taková skupina existuje. A proto jsme se společně s Emílkem vypravili za Davidem Monsportem, trenérem této skupiny. V následujícím rozhovoru se dozvíte hodně zajímavých informací a možná i vás, kteří jste na tanec nikdy nepomysleli, tančení chytí.

1. Jak jste se vy sám dostal k tanci a k trénování samotnému?

Tancování mě bavilo už odmalička a často se mi stávalo, že jsem nevydržel stát v klidu na jednom místě, možná proto mě asi v 15 letech zavedli kamarádi do místní taneční skupiny, která se jmenovala YUM. V ní se tančilo funky, dance a další styly- byla to ve své době asi nejznámější místní skupina, kterou prošlo mnoho mladých lidí. Já jsem z ní odešel asi po třech bezva prožitých letech, tuším, že jsem byl ve čtvrtáku na gymnáziu, takže v roce 1998. V posledním ročníku jsem totiž navíc začal dálkově studovat pedagogické minimum oboru tanečního na lidové konzervatoři v Ostravě. Takže toho bylo docela dost a YUM navíc pomaloučku utlumoval svou aktivitu, protože se našemu vedoucímu Láďovi narodila druhá dcera. Ale oficiálně skupina skončila až v roce 1999. Po maturitě jsem začal prvně učit tancovat. Měl jsem na zdejší škole Mis Music jeden rok na starosti děti ve věku od 6 do 8 let. Ke konci roku za mnou přišla Martina Hoďáková a Tomáš Hvězda a měli zájem založit novou taneční skupinu. Tak vznikla na začátku roku 1999 taneční skupina Efekt. Nejprve jsme se scházeli v prostorách Klubu Kamarád, později jsme získali možnost trénovat v zrcadlovém sále kulturního domu. Tančili jsme několik různých tanců (převážně s prvky hip hop, disco dance, rap apod.). Asi po dvou letech jsem skupinu musel opustit, protože jsem pracoval v Ostravě a čím dál více jsem měl problém stíhat tréninky. A pak jsem se do Ostravy téměř na dva roky odstěhoval. Vrátil jsem se v roce 2003 a následně se už mou jedinou skupinou stal Dream, který vedu dodnes.

2. Kdy a proč vznikla vaše skupina?

Ta právě vznikla na podzim roku 2003. To za mnou přišel můj bratranec Patrik, který se chtěl naučit tancovat – hodně ho to bavilo a věřil, že se najdou další lidé, kteří by měli zájem, abych je učil. Takže jsme spolu založili taneční skupinu Dream. Název jsme asi čtyři měsíce neměli, ten vymyslel až na prvním soustředění právě bratranec. Všichni jsme se snažili něco vymyslet a padaly hodně zvláštní názvy, Dream nakonec zvítězil. Určitou zvláštností bylo, že na počátku nás ve skupině tancovalo kolem deseti lidí, z toho dalšími členy byla moje sestra, bratranec a dvě sestřenice – takže dá se říci taková malá rodinná skupina. Dream má nyní za sebou šest let existence a prošlo jím mnoho lidí – nevím, zda bych teď dokázal všechny spočítat, ale bude jich určitě několik desítek. Většinou tanečníci skupinu opustí, když jdou studovat na střední školu, která je dál od Kopřivnice, nebo když

odcházejí na vysokou či do zaměstnání. Brzy většinou zjistí, že je náročné skloubit své povinnosti s volnočasovou aktivitou, ale hlavně začínají mít i jiné a důležitější zájmy.

3. Kolik máte momentálně členů a v jakém věkovém rozmezí?

Aktuálně je registrováno 20 členů, ale když se tak zamyslím - pohromadě jsem je snad všechny ještě neviděl – zpravidla je na tréninku okolo 16 lidí. Nyní je nejmladší osmiletý Jirka a nejstarší (tedy kromě mě) jedenadvacetiletý Robert. Průměrný věk členů Dreamu je mezi 14 a 17 lety.

4. Určitě máte hodně práce. Jak často trénujete?

Dělám mnoho aktivit, ale taneční skupině se věnuji nejméně čtyři hodiny týdně. Respektive čtyři hodiny týdně trénujeme a nějaký další čas mi zabere stříhání a zajišťování hudby, vymýšlení choreografie, administrativa a domlouvání různých aktivit. Takže průměrně se dá říci, že Dreamu věnuji každý týden osm hodin.

5. Jakých vystoupení jste se zúčastnili a máte nějaké vzácné ocenění?

Vystupujeme poměrně málo: je to dáno i tím, že dělám mnoho dalších aktivit a nemám moc času jezdit na různá vystoupení do okolních měst. Navíc se akce, kde mají zájem o naše vystoupení, většinou konají večer a o víkendu. Ale když se členové skupiny domluví, že jsou schopni jít někam vystoupit sami, je to bezva. Mám radost, když se o sebe umí postarat a jsou navíc schopni něco dokázat. Například loni v prosinci se přihlásili na novou taneční akci Kopřivnické mecheche, na které získali první místo. V době plesové sezony vystupujeme na místních plesech a bálech. Tradiční ukončení roku je spojeno s přehlídkou Schody, kterou připravuji právě s Láďou, u kterého jsem začínal tančit. I na této akci získala skupina v průběhu šesti ročníků několik ocenění. Od čtvrtého ročníku jsme v přehlídce již nesoutěžili. Jen jsme připravovali závěrečné vystoupení, které vyplňovalo čas potřebný pro sečtení diváckých hlasů. V letošním roce se ale souhrou mnoha okolností stalo, že jsme byli do soutěže neplánovaně zařazeni - a tak jsme byli velmi překvapeni, když jsme získali cenu za umělecký dojem. Myslím, že by to bylo na delší povídání a vysvětlování, takže se vrátím k dalším úspěchům naší skupiny. Tím asi bude pravděpodobně loňská účast na Mistrovství světa v show dance v německé Riese. Taková účast je velmi finančně nákladná a pro nás byla realizovatelná díky tanečnímu souboru z Prahy s názvem Mirabel. Ten nás přizval ke spolupráci na taneční choreografii s názvem Krysař. Strávili jsme spolu v Rumburku dvě několikadenní soustředění, na kterých jsme se museli naučit celou jejich choreografii. Pak jsme se vydali soutěžit a bylo z toho 12. místo, v naší kategorii jsme byli jediní zástupci z ČR.

6. Na jaké styly vlastně tančíte?

Jak už jsem dříve uvedl, je to od všeho trochu. Často se u nás najdou prvky hip hopu, trochu elektric bugie, break dance a pak hlavně disco dance. Docela se mi líbí míchání různých stylů, prvků a nápadů. Takže fantazii se meze nekladou a nejraději mám, když se všichni členové nějak zapojí a vymýšlejí choreografii se mnou. Škoda, že to nedělají moc často. ☺

7. V jakých kostýmech tančíte a kde je sháníte?

To je asi největší a dlouhodobý problém naší skupiny. Na kostýmy není mnoho peněz, takže se shání to nejlevnější, co se v okolních obchodech nachází. A mnohdy hodně záleží, kolik který člen doma získá peněz. Myslím, že je i dost možností udělat zajímavé kostýmy levně, jen musí být dost nadšenců a šikovných lidí, kteří to zvládnou udělat. Často je u nás problém, že se členové ani neumí shodnout na tom, co by měli mít na sobě. Takže v této oblasti toho máme ještě hodně co vylepšovat.

8. Máte ještě nějakou jinou práci kromě trénování tanečníků?

Toho by bylo, kde jen začít. Když to vezmu podle toho, s kým spolupracuji, tak jako další je to například dětské zastupitelstvo (DZ). Tam dělám mladým lidem koordinátora a pomáhám jim realizovat zajímavé nápady a akce, s kterými do DZ přicházejí. Díky naší práci jsou konečně například ve skateparku nové překážky, podařilo se nastartovat akce jako Emenef atd. Další prací, kterou se zabývám a jsou s ní spojeny i mladí lidé, je příprava a organizace přehlídky Schody. Pak jsou to různé projekty, na které s dalšími kolegy sháníme peníze z dotací a jiných zdrojů. Např. právě v tomto období natáčíme další preventivní videoklipy, které snad v příštím roce uvidí i studenti vaší školy. Mé současné hlavní zaměstnání je v Kabelové televizi Kopřivnice, kde dělám redaktora. Taky občas moderuji některé akce, pomáhám realizovat pár zajímavých dokumentů a dále mi hodně času zabírá studium na fakultě tělesné výchovy v Olomouci, které, pokud se bude dařit, v tomto školním roce dokončím.

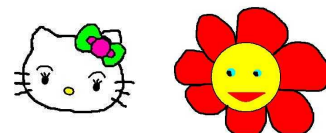
9. Jak trávíte prázdniny?

Prázdniny jsem měl naposledy snad na střední škole. A to jsem je trávil většinou nějakou brigádou, abych si něco vydělal. Od doby, co jsem zaměstnán, jsou tedy prázdniny nazvány dovolenou. Tu trávím různě, většinou dle potřeby a nálady. Například letos jsem týden dovolené strávil na tanečním táboře, který jsme s kolegy připravili. Ale stihl jsem si užít i trochu odpočinku, když jsem vyrazil na poznávací zájezd skrz celou Itálií. No ještě mi zbyla dovolená na vánoční svátky a ty si, věřím, užiji se svými přáteli a rodinou. Když je chvíle času, rád jezdím na kole, čtu knihy, poslouchám hudbu nebo kouknu na zajímavý film či koncert. Podaří-li se i mým známým mít volno společně se mnou, tak někam vyrazíme nebo něco podnikneme.

10. Kdyby se k vám někdo chtěl přidat, co pro to má udělat a jak vás kontaktovat?

Stačí přijít na naše tréninky, které máme v pondělí od 17:00 do 19:00 a ve čtvrtek od 19:00 do 21:00 v zrcadlovém sále kulturního domu Kopřivnice. Chodí se do něj nyní nově přes klub Nora. Tam se domluvíme. Každý, kdo má chuť tančit a něco nového se naučit, je srdečně vítán. Neděláme zatím žádný výběr ani zkoušky, šanci má úplně každý – stačí mít jen trochu odvahy za námi dojít.

Tak doufáme, že víte vše potřebné. Pokud máte chuť tančit, vzhůru do Dreamu. Přejeme mnoho taneční úspěchů.

Stmívání (anglický název Twilight) Stephenie Meyerové

Jakmile jsem začala číst první stránky knihy, hned mě oslovila. Od začátku jsem byla dějem pohlcena a nemohla se od něj odtrhnout. Více než 600 stránek jsem přečetla ani ne za dva týdny. Sice jsem věděla, že už v kinech běží i film, ale v ten čas jsem se k němu prostě nedostala.

Moc mi to ale nevadilo. Kniha je stejně lepší než film. Alespoň ve většině případů. Prostě mě víc baví hledat písmenka a ne dívat se na obraz v televizi. Když jsem ze všech stran slyšela, jak je ten film super a že ho každý musí mít, rozhodla jsem se, že si jej stáhnou. No přece nebudu pozadu, ne?☺ Tak jsem si tedy sedla k internetu a začala stahovat ten „úžasný film“. Poté jsem si jej hned pustila. A byla jsem mile překvapená. Jak jsem říkala, že kniha je lepší než film, tak to jsem sice měla pravdu, ale to, že film může být taky tak dobrý jako kniha, mě ještě nenapadlo.

Pak jsem se na něj dívala každý den, když jsem měla volno a klid u počítače. Nakonec jsem si film vypálila na DVD. A to už mě od televize nikdo nedostal. Samozřejmě jsem pak knihu a film porovnávala a dost mě to zaujalo a taky překvapilo. První rozdíl je v tom, že kniha je obsáhlejší než film, ale to je samozřejmostí, protože by se vše z knihy do filmu nevešlo. Další je v tom, že to, co bylo v knize, se neshoduje s filmem. Tak např. v knize byla Bella kousnuta upírem do nohy, ale ve filmu ji kousl do zápěstí. Při maturitním plese po tzv. „nehodě“ měla zavázanou levou nohu, ale v knize to byla noha pravá.

Hlavním „motorem“ knihy je zamilovanost Belly k Edwardovi, nenávisť upírů k vlkodlakům a přátelství Belly a jejího kamaráda Jacoba (který je vlkodlak) a Edward ho nemůže vystát, a dokonce ho chce zabít.

Kniha má celkem 4 díly. Jmenují se Stmívání, Nový měsíc, Zatmění a Rozbřesk. Knihu bych doporučila všem, komu se líbí fantasy, dobrodružné a romantické knihy.

Závěr je tedy tento: film je zajímavý, děj je celkem propojený s knihou, není sice moc dlouhý (asi tak kolem 1 hodina 50 minut), ale dá se to přežít... Filmu bych dala 8 bodů z 10. Pořád ale trvám na tom, že kniha je lepší než film.:-)

HRY

Asi každý z vás má počítač, ale krom tiskání do klávesnice a hraní her o něm třeba nic moc neví. Někteří umí pracovat i s wordem, ale jsou i tací, kteří jsou dokonale zblhlí v počítačové technice.

Pověry přezívají např. v tom, že se velikost přístrojů zmenšuje. Na narozeniny jsem dostal novou grafickou kartu (pro ty pomalejší: věc do PC) a zjistil jsem, že se mi do „bedny“ málem nevléze.

Ale zpátky ke hrám, konkrétně k novinkám. Mezi nové tituly patří třeba už léty oprášená značka WOLFENSTEIN. Když se řekne WOLFENSTEIN, hodně lidí vidí pixelatého Hitlera s „rotačákem“ (rychlopalná zbraň). Nebo se dvěma. Žádné podtituly ani písmeno. Tohle jméno si stojí za svým.

V poslední verzi hry máte čtyři nové schopnosti: nesmrtelnost, zpomalení času, přepínač mezi světy a bonus ke zbraním. Ale zpátky k tomu přepínači. Ty světy jsou dva, „náš“ a „jejich“. (Jestli se bojíte, nepokračujte ve čtení tohoto článku!!!) Tím „jejich“ jsem myslel svět „příšer“! Na našeho hlavního hrdinu (agenta B. J. Blazcovice) tak neútočí jenom vojáci, ale i příšery. Nevěříte? Tak se otočte a pak bych vám radil utíkat.

Život žen od 1. světové války

Pro mnohé z vás je první světová válka jen téma z dějepisu, do kterého se musíte naučit spoustu věcí. Určitě všichni víme, že začala roku 1914 a skončila roku 1918. Co ale moc lidí neví, je to, jak se žilo za této války. Jistě, muži válčili v zákopech a na lodích, ale co vlastně dělaly ženy? A co dělaly ženy před válkou? Žily tak, jak žijeme dnes?

Ženy ještě před začátkem války bojovaly za svá práva. Probíhaly protesty, na kterých se snažily získat větší svobodu a dostat právo volit. První ženou, která bojovala za tato práva, byla Emmeline Pankhurstová. K tomuto boji se ovšem připojili i muži. Mnohé ženy byly při protestech zatčeny nebo dokonce zemřely. Roku 1913 se Emily Davisonová vrhla pod kopyta králova koně a zemřela. O rok později byla Emmeline Pankhurstová zatčena před

Buckinghamským palácem, když se snažila předat králi petici. Když byl spáchán atentát na Františka Ferdinanda v Sarajevu, protesty byly zmírněny a mnohé ženy šly pracovat místo mužů do továren. Ženy byly ovšem placeny daleko míň než muži a nezastávaly mnoho mužských prací. Některé se snažily dostat do války, a tak se převlékaly za muže, bohužel některé odhalili a poslali hned zpátky. Po skončení války bylo britským ženám starších 30 let uděleno hlasovací právo.

Boj však neustával. Během první světové války si ženy získaly důvěru veřejnosti. Roku 1919 se Nancy Astorová dostala jako první žena do parlamentu. V mnoha částech světa si ženy nemohly vybrat, za koho se provdají. Jednalo se s nimi jako s majetkem. Muži rozhodovali o všem, co ženy budou dělat. Dokonce i dnes ženy bojují za svá práva. Třeba v Americe stále probíhají protesty, aby ženy dosáhly stejných práv, jaké mají muži. A ještě dlouho asi protesty probíhat budou.

Čerpáno z: Svět poznání (s. 239-240), Neklidná Evropa (s. 1460-1461)

Na útěku

Pokračování článku „Ve stalingradském kotli“

Od té doby, co byli Němci poraženi ve Stalingradu, uběhla již celá řada let. Situace ve válce se po této hrozivé bitvě naprosto obrátila. Strategickou iniciativu nyní od Němců převzali Spojenci, především pak Rusové. A když se v červnu 1944 západní spojenci vylodili v Normandii, osud Hitlerovy říše byl zpečetěn! O necelý rok později již bylo Německo poraženo a donuceno k bezpodmínečné kapitulaci. Hitler spáchal sebevraždu a nacismus padl!

Nyní však byla Evropa rozdělena na Východ a Západ. Zatímco východní území, za války osvobozena Rusy, byla naprosto podřízena Sovětskému svazu, který zde nastolil komunistické totalitní režimy sovětského vzoru, na Západě, kde se nacházela vojska západních spojenců, byla obnovena demokracie. Navzdory původnímu plánu poválečné obnovy se oba bloky začaly od sebe dost lišit. Zatímco v bloku západním byli již po válce váleční zajatci propuštěni, ve východním byli odvezeni do sovětských gulagů, které až příliš nebezpečně připomínaly německé koncentráky. Není divu, že situace mezi oběma bloky začala být stále více napjatá, až nepřátelská. A když se v roce 1949 SSSR pomocí sovětských špiónů podařilo přímo na území USA ukrást tajemství jaderné bomby a sestrojít ji, riziko 3. světové války bylo rázem stále větší a pravděpodobnější.

Neklidnou situaci si moc dobře uvědomoval i válečný zajatec Helmut Glering, veterán těžkých bojů ve Stalingradu. Postupem času se, stejně jako on, začali váleční zajatci v sovětských gulazích stále častěji sami sebe ptát na otázku: Jak je možné, že zajatci na Západě jsou dávno doma, zatímco zde jsou stále uvězněni v těžkém žaláři? Helmut byl navíc rozčarován z toho, co se v té době dělo doma v jeho vlasti. Rozdělení na dva bloky se totiž týkalo nejen Evropy, ale dokonce i samotného Německa. Nenávist vůči Rusům, která v něm začala kvést za války, se nyní ještě více vystupňovala a naplnila.

Začínala již padesátá léta. Studená válka byla v plném proudu, avšak stále nic nenaznačovalo tomu, že by zajatci měli být z gulagů propuštěni. Helmut začal přemýšlet o útěku. Avšak veškeré plány, které vymyslel, se mu v konečném výsledku zdály nereálné a neodvážil se je zrealizovat.

Mezitím...léto 1952, západní Německo: Helmutova rodina byla stále více tím, že byl jejich blízký v lágru již tak dlouho, znepokojena. Za dlouhou dobu, kterou Helmut strávil v Sovětském svazu, se v jeho rodině změnilo mnoho věcí. Tak například jeho americká přítelkyně Susan, se kterou se Helmut chtěl oženit již v roce 1942, tedy před deseti lety, již na Helmuta téměř zapoměla a vdala se za Helmutova bratra Mathiase, dokonce spolu měli roční dítě. Když Helmuta za války Rusové zajali, Susan hodně trpěla, neustále doufala, že se Helmut jednou vrátí, ale roky ubíhaly a ke šťastnému happyendu stále nedocházelo. Susan se tak nořila do stále větších depresí. V těžkém životním období se jí ujal právě Mathias a oba se začali stále více sblížovat a...no, však Vy, čtenáři, si už jistě domyslíte, co bylo dál.:-) Helmut ovšem o ničem nevěděl a stále doufal, že jej jednoho krásného dne propustí a on se bude moci k Susan vrátit. Mathias tušil, že by asi nebylo dobré, kdyby se o všem Helmut dověděl, ale přesto cítil, že přece jen jde o jeho bratra a rád by jej z lágru nějak dostal ven. Helmutova rodina již tolikrát žádala sovětské úřady, aby jej propustily, ale pokaždé marně. Když rodina neuspěla u úřadů z Východu, obrátila se na Západ, ale ani zde nenašli řešení. Úřady jim sdělily, že nemohou vůbec nic udělat s tím, že jde o vnitřní záležitost východního bloku. Zdálo se, že dostat Helmuta z lágru je nemožné.

Sověti však neměli ani zdání, kam až německá povaha, mentalita a odvaha sahá. Přestože již Německo nebylo velmocí a ani státem, který by určoval osud světa, bojový duch Němců nadále zůstával. A u rodiny, jejíž člen prožil a přežil nejstrašlivější boje ve Stalingradu, to platilo dvojnásob. Mathias se tak rozhodl provést takřka šílený plán: odjet do Sovětského svazu a provést zde nějaký mimořádně těžký zločin, za který by byl odsouzen k vězení právě v lágru, kde byl vězněn Helmut. Nadšení z nového nápadu však rázem vystřídalo zklamání: plán byl nereálný. Jak velká by byla pravděpodobnost, že by Rusové Mathiase zavřeli právě tam, kde drželi i jeho bratra? Reálné to nejspíš příliš není, co? Vraťme se ale k příběhu. Mathiasův plán se u rodiny setkal se značně velkým nepochopením. Dokonce ani Susan jeho nápad příliš neopěvovala, už ani příliš netoužila po

Helmutově návratu. Měla přece s Mathiasem dobře fungující vztah a měla strach, že kdyby Helmuta někdy ve svém životě ještě potkala, mohlo by se v ní něco znovu probudit. A to nechtěla, nacházela se již v období, kdy žila přítomností a budoucností, naopak na minulost se snažila zapomenout. Válečná léta byla v Německu tehdy hodně těžká a odloučení od Helmuta bylo ještě horší. Přestože Mathiasův šílený plán byl celou rodinou odsouzen, on sám neustále přemýšlel, jak jej vhodně modifikovat. Nakonec dostal nápad - mrknout se na dopisy, které jim za uplynulé roky Helmut poslal. Nebylo jich moc, ale nějaké se našly. Pak Mathias mrknul na adresu odesilatele, naději ovšem vystřídalo zklamání. Místo, odkud byl dopis zaslán, bylo totiž napsáno v azbuce, kterou Mathias neuměl přečíst. Ani nikdo z rodiny to nedokázal, a tak Mathias nakonec ze samého zoufalství zašel do knihovny za knihovníkem, který mu azbuku hravě přeložil. Bylo tam napsáno: Tverská ulice, Viljujsk. Viljujsk je město kdesi daleko na Sibiři, v asijské části Ruska. Bylo tedy vidět, na jak odlehlém místě byl Helmut vězněn.

Nyní byl Mathias rozhodnut! Pojede do Viljujsku přímo na Tverskou ulici, kde sídlí Helmutův gulag, někoho tam prostě jen tak odpráskne a nechá se zavřít. Naprosto šílený, ale velmi radikální plán. Ačkoliv rodina, a především Susan, vůbec nesouhlasila, nemohli nic udělat. Matka mu sice říkala: „Kam chceš jezdit, vždyť je to nebezpečné, nestačí, že jsem ztratila již jednoho syna? Teď mám přijít ještě o tebe?“

Mathias byl rozhodnut. Přestože to byl z jeho strany velice odvážný plán, ve skutečnosti bylo jeho jednání spíš krajně nezodpovědné. Tak především to, že se Mathias dostane do gulagu, ještě neznamená, že se dostane zase zpět ven, natož společně s Helmutem. Celé to bylo velmi riskantní i vzhledem k tomu, že Mathias má doma milující manželku a zdravé dítě. No, ale raději se nepouštějme do odkrývání tajů rodinné lásky a vraťme se zpět k příběhu a podívejme se, jak to bylo dál.

Přestože pro lidi z Východu bylo velice těžké vycestovat na Západ, pro západní cestující nebyl až takový oříšek zajet si na Východ. Mathias neváhal, sbalil se a rozloučil se s rodinou. Rozloučení proběhlo rychle, nebylo času nazbyt. A Mathias se tak vydal východním směrem s tím, že svou rodinu, se kterou se právě loučil, už možná nikdy neuvidí. Ale Helmut přece také patřil do rodiny a členové rodiny si mají pomáhat. To byl Mathiasův argument vůči odmítavosti plánu.

Mathias vyjel svým automobilem skrze Západní Německo a dostal se do již komunistického Československa. Mathias byl na Východě. Autem dojel až do Prahy na vlakové nádraží, kde přestoupil na vlak mířící z Prahy do Moskvy. Cesta byla dosti dlouhá a Mathias ve vlaku poznal velké oblasti východní Evropy. Projel celé Československo, jižní Polsko a pak již mířil do Sovětského svazu a jeho sovětských socialistických republik směrem na Moskvu. Během cesty mohl poznat krajinu komunistického Východu, a protože

byli ve vlaku téměř všichni Východoevropané, především Rusové, měl Mathias velkou možnost nahlédnout i do tajů komunistické mentality. Když poznal, jaká je, uvědomil si, že vysvobození Helmuta nebude nic snadného.

Mathias po mnoha hodinách jízdy dojel až na velké nádraží v Moskvě. Hned po výstupu z vlaku mu bylo jasné, že se dostal přímo do samotného centra stalinismu a jeho pověstného kultu osobnosti. Bylo vidět, že komunismus je zde v nejlepší fázi. Dalším Mathiasovým plánem bylo nastoupit na vlak transsibiřské magistraly a vydat se s ním napříč Sovětským svazem až na vzdálenou Sibiř, kde věznili chudáka Helmuta.

Vlakem z Moskvy vyjel Mathias ještě téhož dne večer. Cesta z Moskvy až do Ust-Kutu trvala neúměrně dlouho, přes dlouhé dva dny! Vyčerpávající cesta však nakonec přece jen skončila na nádraží v městečku Ust-Kut na Sibiři. Viljujsk byl odtud vzdálen kolem tisíce kilometrů severním směrem a žádná železnice zde nevedla. Nakonec jej svezl jeden nadšený komunista, který uměl německy, a tudíž se mohl s Mathiasem domluvit. Komunista mluvil o tom, jak sloužil matičce Rusi za druhé světové války a bojoval proti Němcům ve Stalingradu a o tom, jak Němce neustále poráželi. Mathiasovi tuhla krev v žilách. Po mnohahodinové cestě byl Mathias konečně ve Viljujsku a mohl se rozloučit se svým prosovětským “šoférem”. Důležité však bylo, že Mathias byl konečně v cíli.

Mathias přespal noc v jednom levném hotýlku a hned ráno se vydal na Tverskou ulici. Chvilí mu trvalo, než ji našel. Neustále se všech ostatních ptal, jestli neví, kde je Tverská ulice, ale nikdo neuměl německy a nerozuměl mu. Nakonec se však našel jistý muž, který sice německy také neuměl, ale díky důvtipu zjistil, co po něm Mathias chce.

Za pár chvil již stál před gulagem. Nebylo to nijak frekventované místo, Tverská ulice byla malinkou uličkou na okraji města, kam skoro nikdo nechodil ani nejezdil. Před vstupem do lágru bylo plno sovětských, po zuby ozbrojených vojáků. Mathias měl nyní v plánu na jednoho z nich zaútočit, nechat se chytit a zavřít právě sem. Už nechtěl na nic čekat a jen si pro sebe řekl: „Ať mi Bůh odpustí.“ A vydal se ku sovětské strážci. Když přikročil blíž, vrhl se na něj jeden ze strážníků a začal mu něco říkat rusky. Ale on ničemu nerozuměl. Zničehonic mu Mathias vytáhl z pasu zbraň a jedním výstřelem do hlavy strážníka zastřelil! Ostatní se na něj okamžitě vrhli, zmlátili ho a pak odvedli dovnitř do gulagu, přesně tak, jak Mathias potřeboval. V duchu se proklínal, že zabil člověka, ale na druhou stranu byl rád, že je tam, kam měl celou dobu namířeno. Sověti nezháleli a Mathiase uvěznili.

Dokončení v příštím čísle

(M. Masný)

Stonožkový koncert

Určitě si všichni pamatujete, jak jste museli (ten kdo nechtěl, nemusel) na začátku roku kreslit přáníčka pro nadaci Stonožka. Nyní jsou tato přáníčka na cestě do Norska, kde si je lidé koupí, a tím pomohou lidem a dětem v Afgánistánu, Pákistánu, Iráku a Bosně a Hercegovině. Dne 21. 10. 2009 proběhla v naší škole akce, při které si všechna přáníčka osobně vybrala paní Běla Jensen, která je zakladatelkou této nadace. Poté nám zazpíval i Pepa Vágner, který s nadací spolupracuje už velmi dlouho.

My jsme se vydali za p. uč. Zamiškovou, která naši školu ke spolupráci přivedla. Vy si tento rozhovor přečtěte. Přejeme příjemné počtení.

1. Jak dlouho spolupracujete s nadací Stonožka?

P. uč.: Se Stonožkou jsme začali spolupracovat asi před 15 lety.

2. Jak dlouho nadace Na vlastních nohou existuje?

P. uč.: Tahle nadace „funguje“ 19. rok.

3. Spolupracujete i s jinými školami? Jestli ano, tak jak?

P. uč.: Ano, spolupracujeme se školou z Příbora, se kterou jezdíme na společné akce.

4. Kolik přáníček se letos udělalo?

P. uč.: Asi kolem 315 přáníček.

5. Myslíte si, že děti baví kreslit?

P. uč.: Některé ano, některé ne.

6. Znáte se s paní Bělou Jensen osobně? Pokud ano, jak dlouho?

P. uč.: Ano, znám. Známe se už asi 8 let.

7. Co se na přáníčkách nejčastěji objevuje?

P. uč.: Vánoční a zimní motivy.

8. Co byste Stonožce popřála do dalších let?

P. uč.: Hodně dětí, které to bude bavit. A v souvislosti s tím to pomůže mnoha lidem a dětem na světě.

9. Bude v dohledné době ještě nějaký koncert?

P. uč.: Bude 13. května 2010 v Praze, kde Stonožka oslaví 20 let od založení.

10. Jak se vám líbil koncert?

P. uč.: Mně se líbil moc a doufám, že i dětem.

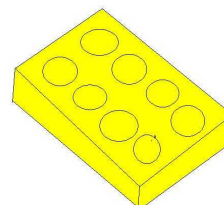

LEGO aneb příběh kostiček

Dnes je mít doma lego skoro povinnost, ale tipněte si, kolikáté narozeniny slaví tato stavebnice tento rok. Ne, vážně, tipněte si.

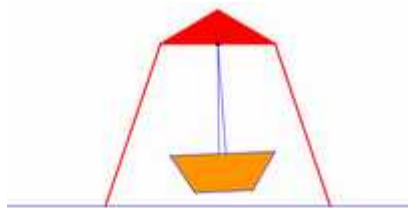
- a) 10,
- b) 20,
- c) nebo 60 let?

Vaše odpověď je špatně. Správnou jsem tam totiž nedal. Lego slaví své 51. nebo 52. (upřesnění po mě nechtějte) narozeniny. A dál už nevím. Jej! Tohle je vážný časopis, tak pardon. Hmmmmmmmmm, vy ještě čtete? Hele, nechte toho. Ale že jste tak vytrvalí, v obchodě jde sehnat balení lega k 50. výročí, doporučená cena je něco přes 600 kaček (gagaga). Balení obsahuje základní kostky (tzv. jedničky, dvojky, trojky atd.). Navíc obsahuje žlutě nabarvenou kostku, která má být zlatá, ale o tom silně, ale moc silně pochybuji. Můj tip máte, tak rychle rozbít prasátka a marš do obchodu.

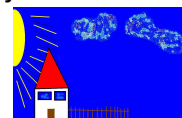

Nové dopravní hřiště v Kopřivnici

Přes prázdniny se u nás stavělo a nemohl jsem se vyspat, protože na ulici Ignáce Šustaly neustále jezdily stroje, např. bagry. Ale stálo to vydržet, protože je tam spousta zábavy a legrace a taky menší atrakce, např. houpačky, ze kterých můžete vyskakovat, a kolotoč, s kterým můžete točit a točit. Pro malé děti je tam klouzačka, cesta pro kola, koloběžky a kolečkové brusle.

Najdete tam taky semaforey a dopravní značky a můžete jezdit. Hřiště bylo oficiálně otevřeno 2. září 2009. A jsem rád, že Kopřivnice pokročila kousek dál k tomu, aby se stála městem sportu. Kapacita hřiště je sice omezena na deset jízdnicí kol a doporučil bych vám tam jít, protože zde najdete více místa na hraní a dá se tu jezdit na kole. Na hřišti Milady nemůžete jezdit, musíte kolo odložit do stojanu. Na Alšovce je to sice taky bezva, ale ... Každý má své výhrady, já bych radši ty svoje nekomentoval.

Prevence kriminality

Žáci naší školy loni psali návrhy na scénář k tématu prevence proti kriminalitě a tři nejlepší návrhy byly oceněny. Ale až tento rok se začalo natáčet. V září se začalo a „školní“ scény se dotáčely v naší škole. Dotáčky se mohl zúčastnit každý. Mezi nimi byla i Verča Kašubová, Verča Vávrová, Lucie Vlčková, Lucie Lichnovská, která hrála i jednu z hlavních rolí, a spousty dalších, kteří se chtěli zviditelnit☺. Předchozí scény se natáčely na táborové základně Kletná. Tam probíhá většina dějů obsažených ve scénářích. Jako příklad uvedu oslavu narozenin, utopení apod. Celý tzv. „oddíl“ měl asi 40 členů, včetně kameramana, režiséra, zvukaře a já nevím, co už ještě. No, bylo nás tam zkrátka hodně. Ale to sami uvidíte v samotném klipu v příštím roce na KTKČku.

A ptáte se, k čemu tohle všechno je? To je dobrá otázka a já vám na ni odpovím. Kolektiv městské policie, záchranářů, pedagogů a všelijakých odborníků vám chtěl ukázat, co můžou způsobit jedovaté a otravné látky kolem nás, teď nemyslím smog, výfukové plyny atp., ale drogy, alkohol, cigarety a mnoho dalšího, co vám může zničit život. Jako příklad beru obyčejnou diskotéku. Jdete tam za účelem pobavení se, to by ještě šlo, seznámíte se tam s novými lidmi, to by také ještě šlo. Dotyčný/á vás pozve na skleničku, dobře, tohle také ještě jde, ale na malou chvíli se nedíváte a ten někdo vám do toho pití něco nasype. Vy to samozřejmě nevíte a v klidu se napijete. A tady je ten kámen úrazu. Za chvíli vám začne být špatně, chcete jít domů, ale sami to nezládnete. To je chvíle pro toho, co je celou dobu s vámi. Řekne, že vás odveze, vy souhlasíte, nasednete, usnete a ...

Tohle vám ti lidé chtěli ukázat. To, co se může stát komukoliv, třeba vám, třeba vaší kamarádce nebo kamarádovi. Proto byly natočeny videoklipy, abyste věděli, čeho se máte v budoucnu vyvarovat. A nyní už si přečtěte vítězné scénáře.

Co se může stát na diskotéce

„Vstávej, Marcelo! Musíš jít do školy!“ zakřičela máma od Marcely.

Marcela byla střední postavy, měla blond vlasy a modré oči. Za dva dny se bude konat velká narozeninová párty k jejím 16. narozeninám. Marcela se oblékla a řekla: „Už jdu! Nachystej mi, prosím, snídani. Vůbec nestíhám!“

Maminka už samozřejmě měla snídani nachystanou a šla Marcelu trošku popohnat. „Za chvíli musím být v práci a ty ve škole tak si pospěš!“

Marcela se nachystala, vzala si svačinu do tašky a šla do školy. Před školou mívá sraz s její kamarádkou Danielou a jejím klukem Filipem, který Marcelu tajně miluje a nechce si to přiznat. Daniela je vyšší postavy, s hnědými vlasy i očima a nesmírně miluje svého kluka Filipa, o kterého nechce nikdy přijít. Zato Filip se chce co nejdříve sblížit s Marcelou a opatrně se rozejít s Danielou, protože ví, že je na takové věci velmi citlivá.

Den narozenin

Den, kdy měla Marcela 16 let, se domluvila s Danielou, že by mohli zajít na diskotéku. Marcela se zeptala maminky, ale ta nesouhlasila, protože ví, co se může stát. Maminka od Marcely je doktorka a mívají tam hodně případů z diskoték. Marcela mamku moc prosila, přemlouvala, když slaví ty narozeniny. Takže na diskotéku jít mohla a maminka ji říkala, že nemá sedat do auta s řidičem, který pil. Marcela mohla jít, takže zavolala Daniele: „Ahoj Danielo, tak já teda jít můžu. Ale kdo nás tam odveze? Filip?“

Filip už měl 19 let, tudíž měl řidičák.

„Ahoj, tak já taky můžu. Jasně. Vezme nás Filip. Ve osm večer tě Filip bude čekat před vaším barákem,“ odpověděla Daniela.

Marcela si šla do obchodu koupit nějaké oblečení. Přišla domů, oblékla se, rozloučila se s mamkou a šla před barák čekat Filipa. Sotva přišla, Filip zrovna přijel. Nastoupila do auta. Cestou vyzvedli i Danielu. Přijeli na diskotéku. Všichni se tam bavili, pili alkohol. Pak přišla řada i na cigarety. Skoro všichni tam kouřili. Marcela ani nepila, ani nekouřila. Pila maximálně sodovku. Filip a ostatní se už trochu motali. Odbila dvanáctá hodina. Marcela už musela jít domů. Vzala si svoje věci a vyšla. Jenže u východu ji chytil Filip a nechtěl ji pustit.

„Marcelo, počkej! Vezmu kamarády a pojedeme všichni,“ řekl Filip.

Marcela ale s nimi jet nechtěla. Bála se, že se něco stane. Filip už nastartoval auto. Marcela to vzala obloukem. Filip ji chytil a začal ji přemlouvat: „Neboj, Marci. Nic se ti nestane. Budu opatrný. Je tam i Daniela. Pojed' se mnou.“

Marcela se nechala přemluvit a nastoupila do auta. Pořád měla nějaké divné tušení, že se něco stane. V nedaleké zatáčce vjel Filip do protisměru. Srazil se s nějakým autem.

Všichni byli vážně zraněni. Jen Filip měl odřené ruce. Zavolal sanitku a policii. Litoval, že vůbec sedl za volant a že tam vůbec měl své nejbližší kamarády. I Marcela litovala, že se nechala přemluvit a nedala na radu své maminky. Přijela sanitka a policie. Doktoři všechny ošetřili a policie Filipovi zabavila řidičák a dala pokutu.

Ponaučení z tohoto článku je takové, že nesedejte za volant, pokud víte, že jste pili, nebo nesedejte do auta s řidičem, který pil. V tomto příběhu to neskončilo vážně, ale může to být i horší.

Autorky: Mariana Tichánková, Aneta Schenková

Druhá šance

Lucka se právě přestěhovala do nového města. Bylo jí sedmnáct let. Začala chodit do nové školy na průmyslovku. Myslela si, že to bude stejné jako na minulé škole, že si rychle najde kamarády, ale všechno se obrátilo naopak. Nikdo si jí nevšiml, protože prý byla moc slušná. Měla taky jediná ze třídy brýle. Taky si všichni mysleli, že je šprtka, protože měla samé jedničky.

Aby zapadla, začala alespoň kouřit. Ostatní si toho všimli a vzali ji mezi sebe. Lucka si myslela, že to jsou její kamarádi na pořád, ale někde byla chyba. Když byli na diskotéce, Kuba, „její kamarád“, jí nasypal do pití extázi. Po chvíli byla úplně mimo, nevěděla, co se s ní děje, ale byla „v pohodě“. Kuba a jeho kámoš Ondra ji zatáhli na záchody a tam ji začali svlékat. Kuba ji začal osahávat, ale Lucka se začala bránit, a tak ji praštil a Lucka upadla do bezvědomí. Ondra potom vytáhl kameru a začal to natáčet. Po chvíli ji Kuba znásilnil a Ondra to všechno v pohodě natočil.

Ráno se Lucka probudila doma a vůbec nic si nepamatovala. Jenom jí trochu bolela hlava. Protože byl pátek, šla do školy. Tam za ní přišel Ondra a začal ji vydírat. Ukázal jí tu nahrávku a řekl jí, že jestli mu nebude kupovat cigarety a drogy, tak to dá na školní web. Lucka byla úplně zděšená, ale souhlasila. Kvůli tomu začala brát sama drogy a pít alkohol.

Její prospěch se zhoršil, začala chodit za školu, scházet se se svojí partou. Jednou si zase píchala drogu. Myslela si, že nikdo není doma. Když začala píchat, vešla do pokoje její starší sestra Míša. Lucka se vylekala a snažila se stříkačku

schovat, ale pozdě. Míša za ní přiběhla a silně s ní zatřepala, ať se probere. Lucka se probrala až v nemocnici. Ležela na lůžku a kolem ní seděli její mamka a sestra. Mamka ji držela za ruku a brečela. Martina se na ni smutně dívala a po chvíli ji vše, co se stalo, řekla. Její tělo prý nezvládlo tu zátěž v podobě drog, a tak selhal krevní oběh. Lucka začala brečet a Marťa ji obejmula. „Klid, už je to v pořádku.“

Po pár dnech Lucku pustili a její mamka se rozhodla, že se přestěhují. Lucka jí řekla všechno o Honzovi a Ondrovi a spolu to šly nahlásit na policii. Policie kluky zatkla a dostali 2 roky vězení. Lucka se z drog dostala a teď žije zatím šťastně v novém městě a nové škole.

Autorky: Katka Pustková, Lucie Lichnovská, Veronika Feixová

Nebezpečný flirt

Ahoj, jmenuji se Monika a budu vám vyprávět svůj nešťastný příběh.

Jako každý letní den jsem se chtěla jít projít. V Kopřivnici jsem nová a moc to tu neznám. Zavolala jsem proto Janě a Pavle, jestli nechtějí jít ven. Holky souhlasily, a proto jsme se nebály jít do těch nejtemnějších koutů. To byla ale velká chyba. Na cestě jsme potkaly 2 kluky. Mně se moc nezamlouvali, ale holkám se moc líbili. Kluci nás pozvali na večerní opékání. Asi po hodině jsme se s nimi opět setkaly. Byly jsme namalované, upravené a nachystané na grilování.

Když jsme přišly na určité místo, viděly jsme tam malý gril a pár lahví piva. Řekly jsme si, že nám pár piv neuškodí. Holky si hned daly pivo, zatímco já jsem otálela. Když už byli všichni napití a v náladě, vytáhli kluci tvrdší alkohol a drogy. Mně se to vůbec nelíbilo a chtěla jsem hned odejít. Než jsem však stihla přemluvit holky, Jana s Pavlou už byly na mol a drogy dál jely. Zdeněk s Michalem mě sice přemlouvali, ale já jsem utekla. Sedla jsem si na nedalekou lavičku a začala jsem přemýšlet, jak odtamtud holky dostat.

Můj starší brácha je hodný a vždycky mi pomůže, proto jsem mu zavolala. Řekl mi, že za chvíli je tam. Když dorazil, šli jsme pro holky. A je to tady. Kluci pryč a holky byly ubrečené k smrti. Bylo mi to jasné. Holky byly znásilněné. Zavolali jsme policii a ta se o holky postarala. Bylo mi divně. Myslela jsem si, že za to můžu já.

Na Bílou horu, tam, kde se to stalo, se už nikdy s nějakým cizím klukem nevydám. Nedělejte tu samou chybu.

Autorky: Tereza Monsportová, Erika Tobolová, Karolína Indráková

Reality show kolem nás

Nejznámější reality show v České republice jsou Vyvolení a moc nevdařený Big Brother. První řada Vyvolených se začala vysílat v roce 2005. Podle mého názoru se také vydařila. Zaujalo mě, že se soutěžící museli přemístit do slovenské vily, ale postupem dalších řad se trochu zhoršovala kvalita lidí ve vile. Ještě na druhou řadu jsem se díval, ale už mě to moc nelákalo k tomu, abych se dodíval až do konce. Třetí řada mě vůbec nenadchla, a to ani tím, jak organizátoři schválně vyvolávali konflikty a uvedli jednoho soutěžícího, který půlku vily „zbombardoval“. TV Prima začíná uvažovat o čtvrté řadě, pokud bude mít dost peněz, možná až příští rok (zatím je to jenom spekulace).

V poslední době je reality show až příliš. Např. Jste to, co jíte; Česko-Slovenská Superstar, Dům snů (taky ne moc vydařený projekt), Jak se staví dům/sen, Star Dance, Duety (Když hvězdy zpívají) apod.

Z nedávno vysílaných show se mi nejvíc líbila Vím, cos dělal v pátek, na kterou jsem se díval od začátku až do konce. Taky jsem se občas zasmál při některých úkolech, které dali soutěžícím. Je mi lito, že TV Prima tento pořad zrušila z toho důvodu, že Lukáš Hejlík byl „blbý“ moderátor.

V Česku a ve světě začaly být reality show populární tím, že někteří lidé se přihlásili do pořadů jako „pokusní králíci“, se kterými si mohli režiséři dělat vše, co se jim zlíbí. Některé show jsou hodně přehnané, ale televizím to nevadí, protože mají alespoň vyšší sledovanost a začínají konkurovat jiným televizím, tím pádem mají víc peněz apod. Nejvíc na to doplatí diváci, kteří se jednou podívají na některou z reality show a pak dochází k názoru, že televize nemá morálku a slušné chování a máme z toho takový začarovaný kruh.

Redakce:

Radim Bednárík

Michaela Bačová

Martin Domitra

Veronika Feixová

Patrik Přádka

Kateřina Pustková

Grafická úprava:

Petr Fiala

Radim Bednárík

Externí příspěvky:

Miroslav Masný

Korektura:

Hana Veselková